

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 5Co/116/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5614206047
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dagmar Cabadajová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5614206047.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dagmar Cabadajovej a členov senátu JUDr. Ladislava Mejstříka a JUDr. Jána Burika, v právnej veci žalobcu : Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny, Liptovský Mikuláš, so sídlom: M. M. Hodžu č. 30, Liptovský Mikuláš, IČO : 37 905 538, proti odporcovi : Mgr. K. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom : O. XXX, štátny občan SR, zastúpený JUDr. Miloslavom Hrickom, advokátom Advokátskej kancelárie so sídlom W. X. S. XXX, X. S., o zaplatenie 25.434,67 Eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 4C/143/2014-62 zo dňa 30.12.2014, takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Navrhovateľ je povinný nahradiť odporcovi trovy odvolacieho konania v sume 428,53 eur na účet jeho právneho zástupcu do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd žalobu zamietol. Priznal odporcovi náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia vo výške 1.824,77 eur, ktoré je navrhovateľ povinný zaplatiť odporcovi na účet jeho právneho zástupcu do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Súd prvého stupňa svoj rozsudok odôvodnil vykonaným dokazovaním, na základe ktorého dospel k nasledovným skutkovým a právnym záverom :

Z obsahu pripojeného spisu tunajšieho súdu 1T/114/2013 mal súd preukázané, že Okresný súd Liptovský Mikuláš rozsudkom č.k. 1T/114/2013-549 zo dňa 12. 12. 2013, ktoré nadobudlo právoplatnosť 12. 12. 2013 schválil dohodu o vine a treste uzavretej dňa 22. 08. 2013 v znení dohody o vine a treste zo dňa 12. 12. 2013 medzi obvineným K. S. a Okresnou prokuratúrou Liptovský Mikuláš a uznal odporcu za vinného, že ako verejný činiteľ v úmysle zadovážiť inému neoprávnený prospech prekročil svoju právomoc, nesplnil povinnosti vyplývajúce z jeho právomoci, a čin spáchal závažnejším spôsobom konania - po dlhší čas, čím spáchal pokračovací zločin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. b), c), ods. 2 písm. a) (§ 138 písm. b)) Trestného zákona, za čo bol odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 35 mesiacov s podmieneným odkladom a zároveň uložením probačného dohľadu nad správaním obvineného v skúšobnej dobe vo výmere štyri roky. Súď uložil obvinenému podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu, povinnosť strpieť nad sebou kontrolu vykonávanú probačným a mediačným úradníkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš a zároveň súď podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku odkázal poškodeného - Úrad práce, sociálnych vecí

a rodiny Liptovský Mikuláš s uplatneným nárokom na náhradu škodu na občianske súdne konanie. Ďalej súd uložil obvinenému trest zákazu činnosti vykonávať funkciu štátneho zamestnanca podľa Zákona 312/2001 Z. z. v platnom znení v trvaní päť rokov.

Z obsahu pripojeného vyšetřovacieho spisu Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Úrad justičnej a kriminálnej polície Liptovský Mikuláš ČVS: ORP-177/JP/LM/2009 mal súd preukázať, že trestné stíhanie za zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku bolo začaté podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku uznesením zo dňa 23. 05. 2009 a uznesením vyšetrovateľa Policajného zboru zo dňa 20. 11. 2009 bol podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku stíhaný odporca. Nárok na náhradu škody si v trestnom konaní uplatnil za poškodeného K. S. do zápisnice o výsluchu svedka - poškodeného dňa 23. 01. 2012

Podľa § 115 ods. 1, 2 Zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe v znení účinnom do 31. 10. 2009 štátny zamestnanec, ktorý zodpovedá za škodu, je povinný nahradiť služobnému úradu skutočnú škodu, a to v peniazoch, ak škodu neodstráni uvedením do predošlého stavu. Náhrada škody, ktorú spôsobil štátny zamestnanec z nebanlivosti, nesmie u jednotlivého štátneho zamestnanca presiahnuť sumu rovnajúcu sa trojnásobku jeho funkčného platu pred porušením povinnosti, ktorým spôsobil škodu. Toto obmedzenie neplatí, ak ide o osobitnú zodpovednosť zamestnanca podľa osobitného predpisu 25a) alebo ak bola škoda spôsobená pod vplyvom alkoholu alebo po požití omamnej látky alebo psychotropnej látky.

Podľa § 116 ods. 1, 2 Zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe v znení účinnom do 31. 10. 2009 služobný úrad je povinný vymáhať náhradu škody, za ktorú zodpovedá štátny zamestnanec služobnému úradu. Sumu náhrady škody, ktorú spôsobil štátny zamestnanec, určí podľa § 115 vedúci úradu. Sumu náhrady škody, ktorú spôsobil vedúci úradu sám alebo spoločne s podriadeným štátnym zamestnancom, určí podľa § 115 vedúci nadriadeného služobného úradu. Ak služobný úrad nemá nadriadený služobný úrad, sumu náhrady škody určí podľa § 115 úrad vlády, a ak škodu spôsobil vedúci úradu v služobnom úrade uvedenom v § 7 ods. 1 písm. b) v prvom bode, v druhom bode, vo štvrtom bode, v siedmom bode a v ôsmom bode, sumu náhrady škody určí ten, kto ho vymenoval.

Podľa § 106 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Najneskoršie sa právo na náhradu škody premlčí za tri roky, a ak ide o škodu spôsobenú úmyselne, za desať rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví. Právo na náhradu škody spôsobenú niektorým trestným činom korupcie podľa osobitného zákona sa premlčí za tri roky odo dňa nadobudnutia právoplatnosti odsudzujúceho rozhodnutia súdu o spáchaní niektorého trestného činu korupcie, najneskôr za desať rokov odo dňa spáchania tohto trestného činu.

Účelom právnej úpravy inštitútu premlčania v občianskoprávných vzťahoch je, aby oprávnený subjekt po hrozbe sankcie premlčania uplatnil svoje právo v stanovenej premlčacej dobe - teda včas. Účinné vznesenie námietky premlčania práva znamená, že súd oprávnenej osobe nemôže premlčané právo priznať, keďže vznesením námietky premlčania zaniká nárok na autoritatívnu vynútitelnosť uplatneného práva. Teda premlčaním síce nárok nezaniká, nemôže byť však súdom priznaný. Pri práve na náhradu škody je stanovená kombinovaná premlčacia doba, a to subjektívna a objektívna, ich začiatok je stanovený odlišne. Objektívna premlčacia doba plynie od tzv. škodovej udalosti. Subjektívna potom odo dňa, kedy sa poškodený dozvie o vzniknutej škode a kto za ňu zodpovedá. Ich vzájomný vzťah je taký, že sú od seba nezávislé, čo do plynutia, jeho začiatku, ak skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí bez ohľadu na druhú premlčaciu dobu (rozsudok NS ČR z 13. 12. 200, sp. zn. 25Cdo/699/1999). Pre vzťah objektívnej a subjektívnej premlčacej doby platí zásada, že lehota so subjektívne stanoveným začiatkom nemôže skončiť neskôr ako lehota s objektívne určeným začiatkom, ale môže skončiť najneskoršie s ňou. Plynutie premlčacej doby v prípade práva na náhradu škody je viazané na subjektívny moment, ktorý spočíva vo vedomosti poškodeného o spôsobenej škode a o tom, kto za škodu zodpovedá. V prípade právnickej osoby nie je nevyhnutné, aby túto vedomosť nadobudol štatutárny orgán; postačí, ak sa o tom dozvie niektorý jej organizačný útvar alebo vedúci zamestnanec, do pôsobnosti ktorého patrí vykonávať opatrenia na predchádzanie škodám.

Podľa § 112 Občianskeho zákonníka ak veriteľ v premlčacej dobe uplatní právo na súde alebo u iného príslušného orgánu a v začatom konaní riadne pokračuje, premlčacia doba od tohto uplatnenia po dobu konania neplynie. Inštitútom spočívania premlčacej doby sa zabezpečuje nemožnosť premlčania práva

počas doby, v ktorej sa účastník právneho vzťahu svojho práva domáha na súde, prípadne u iného príslušného orgánu. Riadnym uplatnením nároku na náhradu škody v adhéznom konaní, ktoré by malo za následok spočívajúce premlčacej doby, nie je samotné podanie trestného oznámenia, ak neobsahuje požiadavku, aby konkrétnej osobe bola uložená povinnosť o náhradu škody v určitej výške (uznesenie NS ČR z 24. 05. 2006, sp.zn. 25Cdo/2478/2004). Uvedenému názoru zodpovedá aj uznesenie ÚS SR z 26. 10. 2011, sp. zn. II. ÚS 492/2011-14 (č.l. 43 spisu), v zmysle ktorého podľa judikatúry všeobecných súdov, ako aj zo znenia § 46 ods. 3 Trestného poriadku je jednou zo základných podmienok na vyslovenie povinnosti nahradiť škodu, aby poškodený svoj nárok uplatnil voči určitej osobe - obžalovanému. Z uvedeného vyplýva, že vo veci poškodeného sa konanie začína uplatnením si nároku na náhradu škody voči určitej osobe, ktorej určitosť je vyjadrená najskôr vznesením obvinenia. Princíp prezumpcie neviny je vlastný trestnému právu, avšak pri posudzovaní otázky, kedy sa poškodený dozvie o tom, kto za vzniknutú škodu zodpovedá, je rozhodujúci okamih, kedy zistí skutkové okolnosti rozhodujúce pre vymedzenie zodpovedného subjektu. Nejde tu teda vôbec o to, či sa škodca dopustil konania, ktoré napĺňa skutkovú podstatu niektorého z trestných činov, ale len o to, či svojím (zavineným) konaním spôsobil majetkovú stratu poškodeného. Námieta, že subjektívna premlčacia doba začína plynúť až okamihom nadobudnutia právoplatnosti trestného príkazu, teda nie je dôvodná (rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 13. 11. 2008 sp. zn. 21Cdo/2958/2007).

Ako vyplýva z pripojeného vyšetrovacieho spisu Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Úrad kriminálnej a justičnej polície Liptovský Mikuláš ČVS: ORP-177/JP-LM-2009 navrhovateľ ako poškodený si prostredníctvom svojho povereného zamestnanca K. S. uplatnil nárok na náhradu škody vo výške 36.810,89 eur dňa 23. 01. 2012 (č.l. 344 pripojeného vyšetrovacieho spisu). Ako bolo konštatované vyššie, za riadne uplatnenie si nároku na náhradu škody navrhovateľom voči určitej osobe - odporcovi nemožno považovať podanie trestného oznámenia podaním doručeným Okresnej prokuratúre dňa 19. 03. 2009 (č.l. 5 pripojeného vyšetrovacieho spisu), keďže voči odporcovi bolo začaté stíhanie podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku pre zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona až uznesením vyšetrovateľa Policajného zboru Okresného riaditeľstva PZ Liptovský Mikuláš dňa 20. 11. 2009. Nakoľko ku škode došlo v období mesiacov január 2004 až august 2008, o ktorej škode sa navrhovateľ dozvedel z Protokolu o výsledku kontroly Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny, odbor kontroly, Bratislava (č.l. 115 pripojeného vyšetrovacieho spisu) č. AA/2009/03882-GROK zo dňa 10. 02. 2009, prerokovaným dňa 11. 02. 2009 a nárok na náhradu škody si v trestnom konaní uplatnil až dňa 23. 01. 2012 t.j. po uplynutí subjektívnej premlčacej doby, súd žalobu zamietol.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 Obč.súd.por. tak, že priznal odporcovi, ktorý mal plný úspech vo veci právo na náhradu trov konania potrebných na účelne bránenie práva proti navrhovateľovi, ktorý vo veci úspech nemal. Trovy konania odporcu pozostávajú z týchto úkonov právnej služby: prevzatie a príprava zastúpenia 419,90 eur + režijný paušál 8,04 eur, účasť na pojednávaní dňa 30. 07. 2014 po 104,97 eur + režijný paušál 8,04 eur, účasť na pojednávaní dňa 21. 10. 2014 po 419,90 eur s režijný paušál 8,04 eur, účasť na pojednávaní dňa 06. 11. 2014 po 419,90 eur + režijný paušál 8,04 eur, účasť na pojednávaní dňa 30. 12. 2014 po 419,90 eur + režijný paušál 8,04 eur + 20 % DPH, spolu trovy právneho zastúpenia 1.824,77 eur, ktoré súd uložil navrhovateľovi zaplatiť odporcovi na účet jeho právneho zástupcu (§ 149 ods. 1 O.s.p). Súd právnenému zástupcovi odporcu nepriznal odmenu za úkon právnej služby - vyjadrenie k žalobe, nakoľko sa nejedná o úkon účelne vynaložený, keďže odporca sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu k podanej žalobe vyjadril na pojednávaniach, ktoré vo veci boli nariadené.

V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku súdu prvého stupňa podal odvolanie navrhovateľ. Navrhoval odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie, resp. rozsudok prvostupňového súdu zmeniť tak, že zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi sumu 25.434,67 eur na účet navrhovateľa spolu s trovami konania do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo svojom odvolaní poukazoval na to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nestotožnil sa s názorom prvostupňového súdu, ktorý zamietol žalobu z dôvodu uplynutia subjektívnej premlčacej doby uplatnenia si nároku na náhradu škody navrhovateľom. Navrhovateľ ako poškodený vo svojom oznámení označenom ako „Oznámenia podozrenia z trestnej činnosti „ Zo dňa 16.03.2009 výslovne a presne uplatňovať nárok na náhradu škody a teda od tohto momentu premlčacia doba neplynula. Nárok navrhovateľa bol riadne a včas uplatnený , a

to už v trestnom oznámení, kedy navrhovateľ uviedol a presne špecifikoval uplatnenie si náhrady škody vo výške 36.810,89 Eur. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR. Uviedol, že sa dozvedel o vzniknutej škode 11.02.2009 pri prerokovaní Protokolu o výsledku kontroly Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny, odboru kontroly, Bratislava, pod č. AA/2009/03882-GROK zo dňa 10.02.2009 na základe čoho na túto zistenú skutočnosť podal trestné oznámenie, v ktorom nárok na náhradu škody uplatnil. K uplatneniu nároku došlo v dobe, kedy nárok navrhovateľa premlčaný nebol. Navrhovateľ splnil všetky potrebné zákonné predpoklady k tomu, aby počas trestného konania premlčacia doba nároku navrhovateľa ako poškodeného na náhradu škody spočívala až do právoplatného rozhodnutia, ku ktorému došlo rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 1T/114/2013 zo dňa 12.12.2013, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 12.12.2013. Navrhovateľ následne riadne v konaní pokračoval podanou žalobou na odporcu zo dňa 02.07.2014, ktorou si uplatňoval náhradu škody spôsobenú trestným činom odporcu. Nakoľko v priebehu trestného konania až do jeho právoplatného skončenia premlčacia doba na náhradu škody navrhovateľovi neplynula, a teda aj samotné podanie žaloby v občianskom konaní, na ktoré bol žalobca ako poškodený odkázaný v rozsudku bolo uplatnené včas a riadne. Má za to, že právo navrhovateľa na náhradu škody premlčané nie je.

K odvolaniu navrhovateľa proti rozsudku súdu prvého stupňa podal písomné vyjadrenie odporca prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Navrhoval odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť a priznať odporcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 428,53 eur. Vo svojom vyjadrení uviedol, že považuje nárok navrhovateľa za premlčaný aj za predpokladu, že by sa uplatnenie práva na náhradu škody v trestnom oznámení považovalo za riadne a včasné. Nárok na navrhovateľa je premlčaný z dôvodu, že navrhovateľ po skončení trestného konania v začatom konaní riadne nepokračoval a premlčacia doba uplynula. V tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu SR a judikatúru všeobecných súdov. Trestné stíhanie odporcu skončilo rozsudkom, ktorým bol navrhovateľ s nárokom na náhradu škody odkázaný na občianske súdne konanie. Trestný rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 12.12.2013. To, že navrhovateľ bude s nárokom na náhradu škody odkázaný na občianske súdne konanie bolo zrejme už oveľa skôr - konanie o dohode o vine a treste sa uskutočnilo už dňa 20.08.2013, navrhovateľ bol o ňom upovedomený dňa 16.07.2013, verejné zasadnutie, na ktorom bola dohoda schválená sa uskutočnilo dňa 12.12.2013 a návrh na schválenie dohody, t.j. dohody o náhrade škody musel byť navrhovateľovi doručený pred verejným zasadnutím. Navrhovateľ mal dostatok času, aby urobil všetky kroky potrebné na to, aby žalobu na náhradu škody podal v primeranej lehote po skončení trestného konania. Navrhovateľ podal žalobu dňa 03.07.2014, t.j. niekoľko mesiacov po právoplatnom skončení trestného stíhania, pričom podal trestné oznámenie na odporcu v roku 2006, kedy začala plynúť premlčacia doba. Nárok navrhovateľa je premlčaný, pretože uplynula premlčacia doba podľa § 106 pod. 1 OZ, pretože platí domnienka, že škoda pred podaním žaloby dňa 03.07.2014 nebola vôbec uplatnená a nárok navrhovateľa sa premlčal ešte v roku 2008.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal napadnutý rozsudok v intenciách uvedených v ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a postupom v zmysle ust. § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s ust. § 214 ods. 2 bez nariadenia ústneho pojednávania rozsudok okresného súdu potvrdil v súlade s ust. § 219 ods. 1,2 O.s.p.

V zmysle ust. § 219 ods. 1 O.s.p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

V zmysle ust. § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, prislúchajúceho spisového materiálu, vyhodnotení toho, čo uviedol v rámci odvolacieho konania navrhovateľ, konštatuje, že prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. § 132 a nasl. O.s.p. a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil, a preto s poukazom na citované ust. § 219 ods. 2 O.s.p., keďže sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, obmedzuje sa len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov. Rozhodnutie prvostupňového súdu

zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednáwanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil.

Pokiaľ ide o námietku navrhovateľa uvádzanú v podanom odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa, odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že nárok na náhradu škody zo strany navrhovateľa je premlčaný vzhľadom na vznesenú námietku premlčania zo strany odporcu. K vzniku škody došlo v období mesiacov január 2004 až august 2008, pričom o škode sa navrhovateľ dozvedel z protokolu o výsledku kontroly Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny, odboru kontroly, Bratislava, č. AA/2009/03882-GROK zo dňa 10.02.2009, ktorý bol prerokovaný dňa 11.02.2009 a nadobudol aj vedomosť, kto za vzniknutú škodu zodpovedá. Nárok na náhradu škody si v trestnom konaní uplatnil až dňa 21.01.2012, tzn. že k uplatneniu nároku na náhradu škody zo strany navrhovateľa došlo po márnom uplynutí subjektívnej premlčacej doby.

S poukazom na vyššie uvedené závery odvolací súd neuznal opodstatnenosť argumentácií odvolateľa, na ktorých založil svoje odvolacie dôvody, a preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správny.

Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd aplikoval ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p., § 151 O.s.p. Odporcovi ako úspešnému účastníkovi v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v sume 428,53 eur, ktoré boli vyčíslené v súlade s Vyhláškou MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení ďalších úprav (1 úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu : 419,90 eur, režijný paušál : 8,63 eur).

Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.